

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5253/2020
16.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Јасминке Станојевић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., као правног следбеника сада пок. ББ, бив. из ..., чији је пуномоћник Славица Крупез, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гжрр 229/20 од 18.06.2020. године, у седници одржаној 16.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гжрр 229/20 од 18.06.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гжрр 229/20 од 18.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку Прр1 38/19 од 02.12.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, исплати потраживање чија је висина утврђена Закључком о листи потраживања Трговинског суда у Чачку Ст. бр. .. од 14.05.2007. године у износу од 245.768,74 динара, са законском затезном каматом почев од 25.02.2019. године, као дана подношења тужбе до исплате. Ставом другом изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 25.500,00 динара са законском затезном камтом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гжрр 229/20 од 18.06.2020. године, ставом првим изреке, жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а предложила је да се о ревизији одлучује као о посебно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за накнаду имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року. Побижана пресуда усклађена је са правним ставовима о одговорности државе за материјалну штету насталу у случају у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року, израженим у пракси Европског суда за људска права (пресуде у предмету Пресуда ЕСЉП у Стразбуру од 15.07.2014.године, у предмету Јовановић и други против Србије) и пракси Уставног суда (Решење Уставног суда Уж 2641/2016 од 16.06.2016.године). Осим тога, правилност утврђеног чињеничног стања које се наводима ревизије оспорава, није разлог за изјављивање посебне ревизије.

Имајући наведено у виду, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови, из члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за одлучивање о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 25.02.2019. године, а вредност предмета спора опредељена је износом од 254.768,74 динара, који очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па је побијана другостепена одлука донета у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП,
Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић